

— Митко-о-о!

Гласътъ му бѣше глухъ, дрезгавъ. Никой го не чу. Ала котката се уплаши, побѣгна и се скри между тухлитѣ.

— Брей, — пошепна си старецътъ, — мрътвитѣ възкръсватъ ли?

Цѣлата нощъ той не мигна.

* * *

На другия день завалѣ дъждъ. Дѣдо Симо ходѣше намусенъ, пушеше, пухтѣше и се пукаше отъ ядъ. Цѣлия день той не турна троха хлѣбъ въ уста. Котката бѣше все въ ума му. Ходи той на брѣга подъ върбата, гдето бѣше заровена котката. Мѣстото бѣше зарито, а отгоре дори трева бѣше израстла.

— Ехъ, тогава, вампирясала е! — отсѣче старецътъ и още повече се намуси.

Деньтъ му се стори година. Дъждътъ не преставаше, и това още повече тровѣше душата му. Стъмни се. Момчетата легнаха да спятъ. Дѣдо Симо дълго време седѣ край огъня и пуши. Най-сетне, уморенъ, сложи глава, задрѣма. Котката се показа пакъ на вратата на колибата, иде право къмъ него, мяука... Той маха съ ржце, маха съ лулата, а тя не бѣга... Ето я приближава!.. Краката ѝ се удължаватъ и ставатъ дълги, по-дълги отъ човѣшки ржце... Ноктитѣ ѝ дълги, остри, закривени, сякашъ сж орлови нокти. Ето тя посѣга да го одраще. Той крие лицето си, увива главата си въ чергата... Но котката се